

— Men, fortsatte banditen, det säkraste skyddet ligger dock däri, att ingen hittar hit.

— Hur har ni själva hittat hit? frågade Ville.

— Jo, ser du, på Långholmen hade jag en god vän och kamrat, som var ifrån denna orten. Han hade som pojke hållit till mycket här i skogen och en gång av en ren slump träffat på revan bakom snåret och sedan använt den här lokalen som en ypperlig lekstuga, då han ville vara ensam. Och sedan, då han blivit stralare, bodde han här långa tider. Han beskrev lokalen för mig så noggrant, att, sedan jag väl funnit Vargaklevet, vilket i den här ödsliga skogen vållade mig ett icke ringa besvär, så blev det mig lätt att hitta hit.

Nu väckte Kniven sin stallbroder Kalle och, sedan denne hunnit en smula morgna sig, blev Ville föreställd för honom. Icke heller han hade något att invända emot det föreslagna kompaniskapet utan snarare tvärtom. Han var tydligen en dåsig och lat natur, vilken med nöje emotsåg den hjälp, som kunde påräknas av en ny medlem av bandet.

Nu började Kniven företaga vissa förberedelser för en blivande aftonmåltid. I en av stenväggarna fanns en håla, som användes såsom skafferier, och ur den framletade han åtskilliga goda saker, till en stor del bestående av konserver av olika slag.

— Vi leva mest på kallmat, sade han, ty vid dagsljus våga vi ej upptända eld i klyftan. Röken skulle kunna förråda oss.

Emellertid blev måltiden, trots frånvaron av varm mat, ganska förträfflig och Ville måste inom sig själv medgiva, att dessa banditer levde ett vida kräsligare